

*Ormen
i paradiset*

Barbro Elisabeth Persson

Det ringlar alltid en orm i paradiset

Men på hennes strand i den timrade stugan finns en annan verklighet som är svårare att hantera. I mellanrummet mellan taket och övre golvet bor små möss. En dag, när hon sitter i sin fåtölj och läser, hör hon en liten duns bakom sig och ser hur en liten, naken musunge ramlat ner på golvet. Den piper övergivet och hon grips av panik. Hon försöker försiktigt upp det rödbruna, blinda, nakna, utelämnade livet på en sopskyffel och bär ut det och lägger det i ljungen. Någonstans i sitt inre önskar hon att mushonan skall höra klagosången och hämta hem sin unge – men samtidigt förstår hon att en betydligt grymmare verklighet kan bli aktuell.

Hon har sett, att vid norra knuten ligger en huggorm och inväntar mössen, när de kommer nerför timret ner på marken för att proviantera. Ormen ser väldigt välmående ut och hon förstår sammanhanget, som också det är fulländat.

En orm i paradiset tillhör skapelsen – det finns alltid två sidor och i den kluvenheten får hon manövrera och balansera sin verklighet.

Kanske handlar det hela om rädslan och skräcken för hennes egen död – att verkligen i sitt innersta förstå vad det innebär – att se sanningen som den är – att se döden medan hon ännu är levande i skapelsen.

Att dö kanske också är att lämna den här platsen för andra drömmar – andra världar.

»Titta noga – om du blundar för det farliga blir du rädd. Om du tittar rakt fram finns det ingenting att vara rädd för», säger Kurosova i en dokumentär.

Den symboliska ormen kanske är svårare att se – tänker hon utifrån sin egen erfarenhet, men den ringlar ju också i paradiset!

2 januari 2004. Stranden och Ensamheten

En dag vaknar hon med en känsla av glädje – en slags innerlig upprymdhet över att vara hemma utan att känna tomheten breda ut sig, paniken sprida sig och den dova ångesten driva henne bort från denna förfärliga inre öken.

Nu är hon här på stranden med sig själv – hos sig själv och allting är som det skall vara.

Tacksamheten över att äntligen ha nått detta tillstånd av ro är över-

väldigande och hon tänker på vilken roll du har spelat i sammanhanget.

Tidigt i hennes liv finns du där som en garanti för att den ensamhet barndomen lagt på henne inte längre skall kunna invadera henne. Den ensamheten bär du.

Du äger hennes liv och hon är i en paradisk villfarelse att det är så det skall vara.

Men någonstans i sitt inre vet hon att det är ohållbart – att det inte finns några garantier och att livet balanserar på en mycket vass egg när hon är beroende av någon annan för sin överlevnad.

Hon ger sig iväg för att försöka förstå innebörden av frustrationen och den förfärande vilshenheten. Den plågar henne som den gjort från den dag hon föddes.

När livet sedan leder henne in i en relation där förhållandena är omvända förstår hon efter trettio år, att tyngden av att vara någons garanti är mycket svår att bära.

Hon vill skaka av sig bördan – vara sig själv och se världen med egna ögon och hon upptäcker att allt – skogen, sjön, verandan får en magisk lyster – ett särskilt ljus, när hennes ögon inte bär någon annans filter.

Nu hör hon en sång inom sig – en sång om att vara den man är och att ge frihet åt alla, som är fångna i hennes närhet.

Det är den friheten hon ger till dig – så att hon och du kan mötas – utan garantier, utan hopp, utan tyngd och tillsammans förbehållslöst utforska livet utifrån den sekund våra själar möttes för första gången.

Så har du lärt henne genom dina ständiga uppbrott, att målet inte är någon annans utfyllnad – utan att den långa resa vi gör genom livet kanske i stället måste syfta till att skingra de illusioner, som förbinder oss, så vi kan se skönheten i att var autonoma.

Då kan vi relatera till omvärlden från en plattform som är vår innersta, genuina bestämmelse.

Först då kan vi se våra medmänniskor som de är och hela skapelsen i hela dess obeskrivliga skönhet – men priset är högt – för vi måste djupast i vårt hjärta veta vad det innebär att vara utblottad, tillintetgjord – vi måste ha erfårit hur det känns att ha förlorat allt.

Först då kan vi se klart!